

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **A. S.**

skazanego za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 października 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 97/20, zmienionego w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w Katowicach z dnia 25 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 46/23

na podstawie art. 532 § 1 i § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności

podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie takiej argumentacji nie zawiera, ograniczając się w istocie do wskazania na zakres podniesionych w kasacji zarzutów i okolicznościach dotyczących sytuacji rodzinnej i osobistej skazanego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do rangi postawionych zarzutów, wskazać trzeba, że w jednym z nich zwrócono uwagę na wystąpienie w sprawie uchybienia o randze bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Miało ono polegać na udziale w składzie orzekającym w Sądzie II instancji sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8.12.2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, podczas gdy zgodnie z wyrokiem ETPCz z dnia 22 lipca 2021r. w sprawie Reczkowicz vs. Polska członkowie zreformowanej KRS zostali wybrani nieprawidłowo, a w związku z tym sędziowie, którzy zostali przez nią pozytywnie zaopiniowani, nie spełniają wymogu niezawisłości w rozumieniu prawa unijnego. Pozostałe z zarzutów dotyczą uchybień w przestrzeni prawa procesowego (art. 17§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414§1 zd. 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 458 k.p.k., a także z art. 433§2 kp.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k w zw. z art. 170§1 pkt 2 k.p.k.) oraz prawa materialnego.

W dalszej kolejności podkreślenia wymaga, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532§1 k.p.k. wniosku, nie może być kompleksowa merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów.

Co się tyczy zarzutu dotyczącego wystąpienia w sprawie uchybienia o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej, zauważenia wymaga, że koniecznym będzie poczynienie w tej przestrzeni określonych ustaleń. Oznacza to, że na chwilę obecną nie istnieją jednoznaczne przesłanki do stwierdzenia, że w sprawie niewątpliwie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, bowiem obrona nie wykazała w sposób bezsporny wystąpienia okoliczności, o których mowa w pkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt

BSA 1-4110-1/20 oraz, co istotne, uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, przewidującej konieczność przeprowadzenia wobec sędziego sądu powszechnego swoistego testu niezawisłości i bezstronności.

Nie przesądzając kierunku przyszłego rozstrzygnięcia wskazać więc jedynie należy, że zdecydowanie przedwczesne byłoby twierdzenie, że w sprawie już obecnie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tego zarzutów, a także pozostałych zarzutów kasacyjnych nie mających charakteru bezwzględnego, tym bardziej, gdy uwzględni się fakt, że w odpowiedzi na wywieziony nadzwyczajny środek odwoławczy prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako bezzasadnej.

Przypomnienia ponadto wymaga, że sam fakt złożenia kasacji nie może obligować Sądu Najwyższego do wstrzymania wykonania kary, bowiem nie można zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

Także pozostałe argumenty nie są tego rodzaju, że powinny skutkować wstrzymaniem wykonania kary pozbawienia wolności przez Sąd Najwyższy. Poza wskazaniem, że przemawia za tym także sytuacja rodzinna i osobista skazanego, obrona nie przedstawiła na tę okoliczność szerszej argumentacji. Okoliczności takie zresztą w pierwszej kolejności powinny być przedstawione w postępowaniu wykonawczym, w postępowaniu o odroczenie czy też przerwę w wykonywaniu kary.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a]